

fastholde, at hun ikke havde nogen Pistol hos sig ved sin Samtale med Overlægen. Pistolen var blandt hendes Rejsetøj, men hun havde den ikke paa sin Person. Hvis hun derfor var farlig, hvorfor havde man saa ikke taget Pistolen fra hende for længe siden? Hun havde den, saa længe hun var ved det tykke Hof, og efter hendes egen Meddelelse laa den den Gang skarpt ladt paa hendes Natbord, og dog var der den Gang ingen, der fandt Anledning til at indespærre hende som farlig for sine Omgivelser. Hvorfor skulde Pistolen saa være farlig nu, da den fandtes blandt hendes Rejsetøj, om ladt eller uladt, skal jeg ikke udtale mig om. Hvis den har været ladt, saa maa det være den, der sidst har undersøgt den, der har ladet den — en Pistol maa jo en Gang imellem gøres ren og undersøges, og da kan det nok være muligt, at den ved en saadan Vejlighed er bleven ladet, inden den blev lagt blandt hendes Rejsetøj. Men fordi Pistolen var ladet, derfor var hun dog ikke farlig for sine Omgivelser. Hvis det var Tilfældet, at hun havde Pistolen hos sig, som det synes at fremgaa af Erklæringen i „Berlingste Tidende“, som Pontoppidan jo nok staar bag ved, saa maatte Pontoppidan jo dog kunne paavise, hvem der har frataget hende den, og hvor den er bleven opbevaret o. s. v. Hvis den var i hendes Besiddelse, maatte den jo være bragt med til Kommunehospitalet, og saa var det jo ganske let at slaa fast, hvordan det var gaaet med den siden. Jeg paastaar altsaa bestemt, at Greunden ikke havde den hos sig, den Gang hun blev indlagt. Hvis det var Tilfældet, maatte jo Pontoppidan let straks kunne slaa det til Jorden ved at sige: Her er Pistolen, og saaledes er det gaaet til med den. Altsaa, Greunden blev indespærret til Trods for hendes Protest, og vi have jo læst i Bladene om den Behandling, hun fik, allerede da hun blev indlagt, ved Afklædningen, samt senere fra de studerendes Side, som særdeles paa Afdelingen. Efter hvad Greunden har fortalt mig, kan der jo nok være et og andet i den Beretning — f. Eks. Tærnstængerne for Vinduerne — som ikke er saa ganske korrekt, men med Hensyn til Afklædningen og Behandlingen fra de studerendes Side, Vittighederne og det, at hun blev stubbet til Side o. s. fr. er Bladenes Fremstilling efter Grevindens eget Vidnesbyrd fuldstændig korrekt, og jeg vil endnu en Gang udtale for mit eget Vedkommerde, at jeg betvivler ikke, at det er Sandhed. Jeg har nok set i et Blad en Fremstilling, som gaar ud paa omtrent følgende: Vi have jo kun Grevindens Ord at holde os til, og have vi Grund til

at antage, at hendes Meddelelser ere paalidelige paa dette Omraade? Det paagældende Blad eller, rettere sagt, Forfatteren af den paagældende indrykkede Artikel vil i hvert Fald foreløbig drage dette i Tvivl. Jeg vil dog sige, at vi have noget mere end Grevindens eget Vidnesbyrd. Vi have i hvert Fald en Attest, et Vidnesbyrd fra en af hendes Videsskæller. Nu kan det jo nok siges, at denne Videsskælle ogsaa var indlagt paa Hospitalet, og at hun muligvis ogsaa har lidt af en lille Smule Sindssygdом. Jeg har ikke den Være at kende den paagældende Dame, som har afslagt det omtalte Vidnesbyrd, men jeg har talt med ikke saa faa andre, som kendte hende, og af alle disse har jeg faaet den Meddelelse, at, saa vel da hun blev bragt til Kommunehospitalet som under hendes Ophold derude, var hendes Tilstand af den Bestaendighed, at vi maa tro, at hun fuldt ud har forstaaet, hvad der foregik derude, og har forstaaet at bedømme det. Og hvad hendes private Forhold angaar, saa har hun hidtil vist sig at være en saadan, til hvis Ord vi kunne stænte fuld Tiltro. Naar der nu her foreligger et Vidnesbyrd fra en saadan Dame ved Siden af Grevindens egen Meddelelse, saa er der dog to Vidnesbyrd, som maa veje noget imod de Vidnesbyrd, som ere afslagte i modsat Retning, og Pontoppidan og hans underordnede have heller ikke protesteret imod, hvad der er fremkommet paa dette Punkt. — Jeg er jo, saa vidt jeg ved, den eneste af Rigsdagsmændene, som personlig er bleven inddragen i denne Affære, idet det i et vist Blad er omtalt, at jeg har afslagt nogle Besøg hos Pontoppidan angaaende Grevinde Schimmelmant. Jeg har allerede meddelt, at jeg havde en længere Samtale med Greunden ganske faa Dage før hun blev indlagt, og da Budstabet kom til mig om, at hun var indlagt til Observation — dette Budskab fik jeg ad en saadan Vej, at Grevindens Broder og Pontoppidan næppe anede at det skulde naa til mig, det er jo ikke nødvendigt her at sige, hvordan — gif jeg straks til Pontoppidan for at forhøre mig om, hvorledes det forholdt sig. Han meddelte mig naturligvis, at Greunden var der. Jeg udtalte Tvivl om, at hun virkelig var sindssyg, men Pontoppidan paastod, at hun var det. Da jeg jo stod som Lægmanden over for den kyndige paa dette Omraade, var jeg naturligvis et Par Øjeblikke tilbøjelig til at tro, at der maatte være noget om det. Smidlerid var det dog min Agt at naa til det Maal muligvis at faa Afgang til at tale med Greunden, og jeg rettede da den Forespørgsel til Pontoppidan, om det ikke kunde